
Nejlepší přítelkyně

Dům z červených cihel, ze všech stran zarostlý zelení, už byl na spadnutí. Na mnoha místech bylo zdivo rozdrolené, dvě okna v přízemí byla pobitá prkny, v průčelním okně byly rozbité tabulky. Velká zahrada, rozprostírající se mezi budovou a vnější zídou, byla zpustlá. Obrovské kapradiny a ještě větší kopřivy si přisvojily úzkou pěšinku, vedoucí k domu.

Käfer se pokoušel zahradu přece jen podrobně prohledat očima. „Jestli se nepletu, tak tamhle před domem leží v trávě dětské hračky.“

Zatlačil na bránu a otevřel ji. Jak visela v pantech nakřivo, drhla o zem.

Pomalu se blížili k domu. Před velkými dvoukřídlovými dveřmi se zastavili. Vyšisované dřevo bylo na mnoha místech polámané. Zvonek chyběl.

Käfer vrhl na Charlotu vážný pohled, pak stiskl kliku. Zamčeno. „To jsem si myslel,“ řekl tiše a pěstí na dveře zabušil. „Kriminální policie! Otevřete!“

Žádná reakce. V domě bylo ticho.

Podruhé zabušil na dveře. „Víme, že tam někdo je. Otevřete dveře nebo je budeme muset vyrazit!“

Zase nic.

Käfer se rozmáchl, aby znovu zabušil, ale Charlota ho zadržela. „Počkej. Slyšíš to?“

Podívali se na sebe. Skutečně. Dětský hlas. Tichounký, ale jasně slyšitelný. Pláče? Nebo někoho volá?

„Pojď, jdeme dovnitř!“ řekla Charlota a ustoupila, aby mohl vyrazit dveře.

Nacvičeně vytáhli služební zbraně, pak Käfer kopl do dveří. Pravá polovina se rozevřela a bouchla do stěny. Zevnitř vyvanul dávno nevětraný vzduch.

„Kriminální policie!“ zavolal Petr do ticha. Avšak kromě toho dětského hlasu nebylo slyšet vůbec nic.

Charlota zadržela dech. Opravdu, znělo to, jako by tam plakalo dítě.

„Jde to shora,“ řekl Käfer a vběhl do prostorné předsíně. Podle levé stěny vedly dřevěné schody nahoru, na jakýsi ochoz, kde bylo vidět troje dveře.

Charlota ho pomalu následovala a pozorně se rozhlížela. Navzdory spornému světlu, které sem padalo jen rozbitými dveřmi, zřetelně rozeznávala, jak zanedbaně to tu vypadalo. Dole u stěny stála jakási almara bez dveří, přeplněná oblečením, vedle ní se hromadily pytle s odpadky, všude na podlaze špína, oprýskané zdi. K tomu to tu ztuchle a nasládle hnilobně páchlo.

„Charloto? Tady nahoře!“

Kývla a šla dál po schodech nahoru. Opatrně položila ruku na zábradlí, a rychle ji zas odtáhla, protože se začalo nebezpečně viklat.

Käfer otevřel prostřední ze tří dveří. U ucha měl mobil a mluvil s lékařem pohotovosti. Když k němu Charlota došla, kývl k otevřeným dveřím. Pláč ustal.

„Malý chlapec,“ pošeptal jí, „nevypadá dobře. Ale rozhodně to není Leo Ortrup. Tenhle je trochu starší. Podívej se sama.“ Ustoupil stranou.

Charlota šla pomalu. Za dveřmi rozeznávala hnědé obkladačky. Ne vanu! prolétlo jí hlavou. Prosím, jen ne vanu! Cítila, jak se jí stahuje hrdlo.

Když stanula na prahu, bušilo jí srdce tak silně, až se bála, že se každou chvíli rozskočí. Okamžitě si všimla, jak jsou ty kachlíky špinavé, a že jsou spáry mezi nimi plné skvrn od vlhkosti. Pak postřehla zrezivělý kohoutek, ze kterého pravidelně odkapávala voda. Teprve pak spatřila ve vaně malého plavovlasého chlapce, zamyšleně si hrajícího s lodičkou. Najednou zvedl hlavu a podíval se na ni uplakanýma očima.

Charlota si uvědomila, že se jí roztřáslы nohy. Už tu jsou zase – ty výkřiky, hlasité a pronikavé. Výkřiky, které před více než třiceti lety změnily její život, a které se každý den znovu pokoušela zapomenout. Držela se záručně a nutila se klidně nadechovat a vydechovat.

„Všechno v pořádku?“ ptal se Käfer.

Charlota zavrtěla hlavou. „Ne,“ dostala ze sebe rozechvělým hlasem.

„Měla bys jít k tomu chlapci,“ řekl tiše. „Zvládneš to?“

Znovu zavrtěla hlavou. „Musí ven z té vany,“ řekla přerušovaně. „Prosím, vytáhni ho z ní!“

Charlota se pozpátku vrátila na ochoz a opřela se o stěnu vedle dveří. Bylo jí jasné, že se právě chovala velice divně, a že budou následovat otázky. Jenže nebyla s to jednat jinak. Viděla ty staré obrazy, slyšela dávno utichlé hlasy, znovu prožívala tu paniku. A tu obrovskou vinu. Tu vše ubíjející vinu.

Petr zavrtěl hlavou. Pak se vydal k dítěti.

„Vždyť už jsi celý promáčený,“ slyšela ho Charlota říkat. „Pojď radši ven.“

Vzápětí stál před ní, v náručí chlapce zabaleného do barevné osušky. Předal jí ho a řekl: „Já teď půjdu dolů.“ Dlouze se na ni podíval, pak seběhl po schodech.

Charlota polkla. „Ahoj, já jsem Charlota,“ řekla tiše a přinutila se k úsměvu. „A jak se jmenuješ ty?“

Chlapec chvíli koukal na své nohy, vykukující zpod osušky. „Paul,“ řekl konečně.

Charlota cítila, že se celý třese. „Kdepak máš maminku?“

„Spí.“

„Teď že spí? Vždyť už je světlo, sluníčko svítí.“

Pořád se díval na nohy. „Maminka je často unavená.“

„A proč jsi byl ve vaně? Voda už přece úplně vystydla.“

„Maminka povídala, že jsem špindíra.“ Podíval se na Charlotu velkýma očima. „Měl jsem se koupat už včera, ale maminka byla moc unavená. Tak jsem šel do vany až dneska. Nejdřív byla ta voda krásně teplá, ale pak už ne... Ale maminka spí! Tak jsem ji přece nemohl budit...“

Charlota musela znovu naprázdno polknout. Co tohle dítě muselo snášet! A jak statečně to nese! A ona? Ona se ještě pořád nechá vyděsit prastarými historkami z vlastního dětství.

„Lékař z pohotovosti tu hned bude!“ křikl Petr zdola.

Charlota si trochu oddychla. „Za chvíli budeš moct jet v policejním autě, s opravdickou houkačkou!“

Chlapec se na ni překvapeně podíval. „Ale já přece nemůžu nechat maminku samotnou!“ řekl a pokoušel se vymanit z jejího náručí. „Mami! Mamíí!“ volal nahlas.

Vtom zaslechla rachot. Vycházel z druhého pokoje, a zněl, jako by tam někdo upadl na podlahu.